

142088

Uitgifte

Repertoriumnummer 2017 / 7308
Datum van uitspraak 25 oktober 2017
Rolnummer 2014/AR/2375

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Hof van beroep Gent

Arrest

twaaifde kamer

Aangeboden op 30 OKT. 2017
Niet te registreren

Anja WILLEMS
Ea. inspecteur a.i.

2014/AR/2375 - In de zaak van:

1. **ETABLISSEMENTS REBOURS B.V.**,

vennootschap naar Frans recht,
maatschappelijke zetel te Laval-35150 Amanlis, Frankrijk,
handelsregister te Rennes 609.200.456
appellant,

tegen

1. **MELI N.V.**,

met maatschappelijke zetel te 8630 VEURNE, Handelsstraat 13,
ingeschreven met KBO-nummer 0411.905.847,
geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. HEUGHEBAERT Ivan, advocaat te 8630 VEURNE, Zuidstraat 58

Velt het hof het volgende arrest:

Het hof heeft de raadsman van de nv Meli in openbare terechtzitting gehoord en kennis genomen van de gerechtsbundels in beide aanleggen en van de door de nv Meli neergelegde stukkenbundel.

Met verzoekschrift, neergelegd op 12 september 2014, stelde de firma Etablissements Rebours, besloten vennootschap met één vennoot naar Frans recht, hoger beroep in tegen het vonnis op tegenspraak d.d. 21 mei 2014 van de rechtbank van koophandel Gent, afdeling Veurne, in de zaak met A.R. nr. A/13/00380 tussen haarzelf als eiseres op hoofdeis en verweerster op tegeneis en de nv Meli als verweerster op hoofdeis en eiseres op tegeneis. Het is regelmatig naar de vorm.

Ter pleitzitting van 21 juni 2017 is Etablissements Rebours niet verschenen, noch iemand voor haar, alhoewel op regelmatige wijze in kennis gesteld van de rechtsdag. De raadsman van de nv Meli vroeg op deze zitting arrest op tegenspraak, wat kan worden verleend.

Geen van de partijen beweert dat het bestreden vonnis betekend is, terwijl er ook geen betekenisakte voorligt. Op grond daarvan besluit het hof dat het hoger beroep tijdig is ingesteld.

De nv Me [redacted] houdt niet voor dat het hoger beroep onontvankelijk is, terwijl het hof evenmin redenen van onontvankelijkheid vaststelt. Het hoger beroep is bijgevolg ontvankelijk.

Antecedenten

1.

Op 19 april 2004 werd tussen de nv Me [redacted] als concessiegever en de vennootschap naar Frans recht, de firma Etablissements Re [redacted] (hierna in het kort "Re [redacted]" geheten), besloten vennootschap met één vennoot, als concessienemer een concessieovereenkomst gesloten waarbij aan deze laatste het exclusieve recht werd gegeven tot verdeling en commercialisering van producten van Me [redacted], en dit voor het grondgebied van "Metropolitaans Frankrijk". Voorafgaandelijk had Me [redacted] een concessieovereenkomst met dhr. J.F. Bricout voor het noorden van Frankrijk gesloten. Dhr. Bricout ging toen op pensioen en droeg zijn handelsfonds over aan Re [redacted].

Met aangetekend schrijven d.d. 9 augustus 2011 beëindigde Me [redacted] de concessieovereenkomst, met een opzegtermijn van 3 maanden. Zij beriep zich op de aanzienlijke daling in het door Re [redacted] gerealiseerde volume, met als gevolg dat zij, overeenkomstig artikel 14 laatste lid van de overeenkomst, geen bijkomende verplichting had.

Met brief d.d. 21 september 2011 protesteerde de raadsman van Re [redacted] tegen deze opzegging. Re [redacted] maakte aanspraak op een vergoeding, gelijk aan de brutomarge over twee jaar op grond van artikel 14 van de concessieovereenkomst. Hij betwistte dat er sprake was van een (zware) fout van zijn cliënte en merkte op dat zij nooit in gebreke was gesteld.

2.

Op 30 augustus 2013 liet Re [redacted] overgaan tot dagvaarding van Me [redacted] voor de rechtbank van koophandel te Veurne.

In haar conclusie, neergelegd op 3 maart 2014, te beschouwen als syntheseconclusie, vorderde Re [redacted]:

- te oordelen dat Me [redacted] haar handelsbetrekkingen met Re [redacted] plotseling en ongegrond heeft verbroken,
- derhalve Me [redacted] te veroordelen tot betaling van 110.999,28 EUR, meer de moratoire rente aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 augustus 2011 tot de datum van dagvaarding en vanaf dan meer de gerechtelijke rente tot de dag van integrale betaling, dit uit hoofde van een opzegvergoeding;
- Me [redacted] bijkomend te veroordelen tot betaling van 110.792,00 EUR, meer de moratoire rente aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 augustus 2011 tot de datum van dagvaarding en vanaf dan meer de gerechtelijke rente tot de dag van integrale betaling, dit uit hoofde van een cliënteelvergoeding,

- de afwijzing van de tegeneis als ongegrond, hoogstens het door Me¹ gevorderde bedrag in hoofdsom in mindering te brengen van de door haar gestelde vordering door compensatie;
- Me¹ te veroordelen tot de gedingkosten;
- het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk verhaal, zonder het stellen van borg en te zeggen voor recht dat er geen aanleiding zal zijn tot kantonnement van de uit te spreken bedragen.

Re² steunde zich vooreerst op de artikelen 2 en 3 van de wet van 27 juli 1961 betreffende de eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessie van alleenverkoop. Zij betwistte dat er sprake was van een zware fout. Zij wees op het ontbreken van een ingebrekestelling. Volgens haar dateerde de werkelijke opzegging van voor de opzegbrief van 9 augustus 2011, ingevolge het niet meer naar behoren uitvoeren van de leveringen vanaf de maand mei-juni 2011, zodat er in werkelijkheid geen opzegtermijn in acht was genomen. Zij maakte aanspraak op een opzegvergoeding overeenkomend met een gemiddelde maandelijkse brutomarge van 4.624,97 EUR x 24 maanden. Voor de berekening van de cliënteelvergoeding verwees zij naar artikel 14 van de concessieovereenkomst. Zij betwistte de tegeneis omdat zij beroep deed op de exceptie van niet-uitvoering. Ten slotte betwistte zij de intresten en het schadebeding rekening houdend met de houding van Me¹ en haar gebrek aan goede trouw.

Me¹ betwistte de vordering van Re². Zij stelde terecht een einde aan de overeenkomst te hebben gemaakt omwille van een zware fout van Re², dit in toepassing van artikel 14 van de overeenkomst, meer bepaald een aanzienlijke omzetsdaling. Me¹ beriep zich eveneens op het feit dat Re² vanaf juni 2011 geen enkele betaling meer verrichtte. Me¹ beweerde Re² wel degelijk in gebreke te hebben gesteld, weze het mondeling, doch meende dat een ingebrekestelling zelfs niet nodig was. De zogenaamde foutjes bij de leveringen waren volgens Me¹ niet ongevoelbaar in een handelsrelatie waarbij grote hoeveelheden worden verhandeld. Bovendien werden deze allemaal meteen opgevolgd en afgehandeld. Ondergeschikt bewees Re² haar vordering cijfermatig op geen enkele wijze en hield zij er ook geen rekening mee dat er een opzeggingstermijn van drie maanden werd toegekend.

Me¹ vorderde in haar syntheseconclusie, neergelegd op 3 april 2014, de afwijzing van de vordering van Re² als onontvankelijk, minstens ongegrond. Op haar beurt vorderde zij de veroordeling van Re² tot betaling van 26.097,32 EUR, meer de conventionele intresten aan de herleide rentevoet van 8,5 % per jaar op 12.477,42 EUR vanaf 1 december 2011 en op 11.247,42 EUR vanaf 1 januari 2012, telkens tot de dag van volledige betaling. Ten slotte vorderde zij de veroordeling van Re² tot de gerechtskosten.

3.

Bij vonnis van 21 mei 2014 wees de eerste rechter de vordering van Re² af als ongegrond en veroordeelde hij Re² tot betaling aan Me¹ van de som van 26.097,32 EUR, meer de

conventionele intresten op de hoofdsom van 23.724,84 EUR conform de intrestvoet van de wet Betalingsachterstand van 2 augustus 2002 vanaf de vervaldatum van de gevorderde facturen tot de dag van volledige betaling. Re[redacted] werd ten slotte veroordeeld tot de gerechtskosten.

De eerste rechter oordeelde dat:

- de Alleenverkoopwet niet van toepassing was;
- de overeenkomst niet eerder dan op 9 augustus 2011 was opgezegd;
- Me[redacted] de overeenkomst correct en conform de overeenkomst had opgezegd op 9 augustus 2011;
- Me[redacted] geen vergoeding verschuldigd was, gelet op artikel 14 laatste lid van de overeenkomst;
- Re[redacted] zich niet kan beroepen op de exceptie van niet-uitvoering, vermits de hoofdvordering ongegrond is en Me[redacted] niets aan Re[redacted] verschuldigd is;
- Me[redacted] ook aanspraak kan maken op intresten en schadebeding omdat zij te goeder trouw heeft gehandeld.

4.

Re[redacted] kan zich niet verzoenen met dit vonnis en stelde hoger beroep in.

Zij vordert dit vonnis teniet te doen en opnieuw wijzende,

- te oordelen dat Me[redacted] haar handelsbetrekkingen met Re[redacted] plotseling en ongegrond heeft verbroken,
- derhalve Me[redacted] te veroordelen tot betaling van 110.999,28 EUR, meer de moratoire rente aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 augustus 2011 tot de datum van dagvaarding en vanaf dan meer de gerechtelijke rente tot de dag van integrale betaling, dit uit hoofde van een opzegvergoeding;
- Me[redacted] bijkomend te veroordelen tot betaling van 110.792,00 EUR, meer de moratoire rente aan de wettelijke intrestvoet vanaf 9 augustus 2011 tot de datum van dagvaarding en vanaf dan meer de gerechtelijke rente tot de dag van integrale betaling, dit uit hoofde van een cliënteelvergoeding,
- de afwijzing van de tegeneis als ongegrond, hoogstens het door Me[redacted] gevorderde bedrag in hoofdsom in mindering te brengen van de door haar gestelde vordering door compensatie;
- Me[redacted] te veroordelen tot de gedingkosten.

Me[redacted] vraagt het hoger beroep af te wijzen als ongegrond, het bestreden vonnis te bevestigen en Re[redacted] te veroordelen tot de gerechtskosten.

De argumenten van partijen in hoger beroep zullen hierna besproken worden in de mate zij dienstig zijn voor de beoordeling van het geschil.

Beoordeling

I. Hoofdeis

1.

De vordering van Re[REDACTED] strekt tot het verkrijgen van een opzeggingsvergoeding en cliënteelvergoeding wegens de beëindiging van de tussen partijen gesloten concessieovereenkomst door Me[REDACTED].

2.

Een eerste discussiepunt tussen partijen betreft het toepasselijk recht.

Volgens Re[REDACTED] is de wet van 27 juli 1961 betreffende de eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop van toepassing. Me[REDACTED] betwist dit.

Gelet op het feit dat de concessieovereenkomst enkel uitwerking had op het grondgebied van Frankrijk en niet blijkt dat de partijen de wil hebben gehad de wet van 27 juli 1961 van toepassing te maken op de overeenkomst, is deze wet niet van toepassing. Het feit dat in de overeenkomst de Belgische wet van toepassing is verklaard en eveneens is bepaald dat de overeenkomst dient geïnterpreteerd te worden overeenkomstig Belgisch recht, volstaat niet om aan te nemen dat de partijen de bedoeling hebben gehad dat deze wet van toepassing is.

Re[REDACTED] kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat door gebruik te maken van de term “zware fout” in artikel 14, in welk geval de overeenkomst steeds kan beëindigd worden zonder enige vergoeding, de partijen daarmee te kennen gaven te kiezen voor de wet van 27 juli 1961. Dergelijke regeling komt voor in tal van samenwerkingsovereenkomsten, zonder dat het gaat om een concessie, laat staan een verkoopconcessie van alleenverkoop. Dit is des te meer het geval nu de opzeggingstermijn, zoals bepaald in artikel 13 van de concessieovereenkomst fundamenteel verschilt van deze, zoals bepaald in de wet van 27 juli 1961. Zo is in de overeenkomst bepaald dat, wanneer na het verstrijken van 4 jaar de overeenkomst van onbepaalde duur is, de opzeggingstermijn beperkt is tot 3 maanden, terwijl de wet van 27 juli 1961 recht geeft op een “redelijke” opzeggingstermijn, die heel wat hoger dan 3 maanden kan zijn.

De eerste rechter heeft bijgevolg terecht geoordeeld dat de wet van 27 juli 1961 niet van toepassing is (vgl. Cass., 6 april 2006, R.W., 2006-2007, 446; Brussel, 30 januari 2004, T.B.H., 2007/10, p. 969; Tilleman, B., Dursin, E., e.a., “Bijzondere overeenkomsten: Tussenpersonen”, T.P.R., 2010-2, p. 1125 e.v.).

Re[REDACTED] wenst derhalve ten onrechte toepassing te maken van de artikelen 2 en 3 van de wet van 27 juli 1961.

3.

Met aangetekende brief van 9 augustus 2011 heeft Me¹ een einde gemaakt aan de overeenkomst met een opzeggingstermijn tot 30 november 2011. Deze opzeggingstermijn bedraagt dus meer dan 3 maanden en is in overeenstemming met artikel 13 van de overeenkomst.

Re² meent dat Me¹ geen opzeggingstermijn heeft in acht genomen omdat de werkelijke opzegging van de overeenkomst gebeurd is voorafgaand aan de opzegbrief van 9 augustus 2011, vermits Me¹ sinds mei-juni 2011 en nog duidelijker in juli 2011 de leveringen niet meer naar behoren heeft waargenomen.

Indien Me¹ de overeenkomst eerder dan op 30 november 2011 heeft beëindigd dan is het aan Re² dit te bewijzen. Zij bewijst dit niet.

De eerste rechter heeft deze redenering van Re² terecht ontkracht, meer bepaald op p. 7 en 8 van het bestreden vonnis, onder 2, randnummer 1. Het hof sluit zich daarbij aan en maakt deze motivering tot de zijne. In de mate dat de leveringen niet volledig correct gebeurden, is dit niet te beschouwen als handelingen, die gelijkstaan met een contractbreuk ("acte équipollent à rupture"). Het is niet omdat er sprake is van een contractuele tekortkoming, dat dit meteen als een opzegging van de overeenkomst kan worden beschouwd. Dit zou enkel het geval kunnen zijn wanneer de contractbreuk dermate flagrant is dat deze de wil tot uitdrukking brengt om de overeenkomst te beëindigen. Dit is hier niet het geval.

Aangezien Re² niet aantoont dat Me¹ de opzeggingstermijn niet gerespecteerd heeft en de wet van 21 juli 1961 niet van toepassing is, is haar vordering tot het verkrijgen van een opzeggingsvergoeding wegens het niet naleven van een opzeggingstermijn of wegens een ontoereikende opzeggingstermijn ongegrond.

4.

Daarnaast vordert Re² een cliënteelvergoeding van 110.792,00 EUR.

4.1.

In zoverre deze vordering gesteund is op artikel 3 van de wet van 27 juli 1961, is deze ongegrond aangezien het hof geoordeeld heeft dat deze wet hier niet van toepassing is.

4.2.

Daarnaast verwijst Re² naar artikel 14 van de overeenkomst dat bepaalt dat, indien de concessiegever de overeenkomst opzegt, de concessienemer recht heeft op een vergoeding, die gelijk is aan tweemaal de door hem gerealiseerde brutomarge op de producten, die het voorwerp uitmaken van de overeenkomst, en dit gedurende de laatste 12 maanden.

Me verwijst naar artikel 14 laatste lid van de overeenkomst, luidend als volgt (vertaald in het Nederlands):

“In geval van zware fouten van de concessienemer, zoals aanzienlijke vertraging in betaling of aanzienlijke daling van het gerealiseerde volume, kan de concessiegever de overeenkomst beëindigen zonder bijkomende verplichtingen.”

4.2.1.

Me stelt dat de voorganger van Re, dhr. JF Bricout in 2003 nog een omzet realiseerde van 349.000,00 EUR, en dit met betrekking tot het grondgebied van Noord-Frankrijk. Dit cijfer op zich spreekt Re niet tegen.

Me zet eveneens uiteen dat de omzet, gerealiseerd door Re over heel Frankrijk vanaf 2005 als volgt evolueerde:

- in 2005:	208.869,08 EUR
- in 2006:	205.004,62 EUR
- in 2007 (tijdens dewelke Re <del> </del> een reorganisatie doorvoerde):	183.168,22 EUR
- in 2008:	210.922,64 EUR
- in 2009:	173.119,78 EUR
- in 2010:	163.153,24 EUR

Eigen omzetcijfers betreffende de jaren 2005 tot en met 2007 vermeldt Re niet. Inzake de jaren 2008 tot en met 2010 geeft Re volgende omzetcijfers op:

- in 2008:	365.429 EUR
- in 2009:	226.632 EUR
- in 2010:	220.089 EUR

Niettegenstaande de verschillen tussen de door Me opgegeven cijfers en deze, vermeld door Re, is de omzetzakelijke daling naar 220.089 EUR in 2010 nog te beschouwen als aanzienlijk ten opzichte van de niet betwiste omzet van 349.000,00 EUR, door J.F. Bricout gerealiseerd in 2003, zowel in absolute cijfers als procentueel. Het gaat om een daling van ongeveer 130.000 EUR of met ongeveer 37 %. Indien de cijfers van Re juist zijn, is er in 2010 ook ten opzichte van 2008 een aanzienlijke daling in een vergelijkbare grootteorde. Niet betwist wordt dat de daling in het “volume”, zoals vermeld in artikel 14 van de overeenkomst, procentueel minstens ongeveer gelijk loopt met de daling in de omzet.

Partijen hebben conventioneel bepaald dat een aanzienlijke volumedaling te beschouwen is als een zware fout zodat de verwijzing door Re naar rechtspraak, die stelt dat een daling van het omzetcijfer in se geen zware fout is in de zin van artikel 2 van de wet van 27 juli 1961 niet ter zake dienend is. Ook het feit dat geen te behalen omzetcijfer is bepaald doet aan het voorgaande niets af. Enkel is vereist dat er sprake is van een aanzienlijke daling van het volume. Aan deze voorwaarde is hier voldaan. Evenmin zijn meerdere volumedalingen vereist. Overigens, zowel indien de door Me opgegeven cijfers correct zijn als wanneer deze van

Re[REDACTED] juist zijn, is er sprake van een herhaaldelijke omzetsdaling, hetzij ten opzichte van de door J.F. Bricout in 2003 gerealiseerde omzet (cijfers van Me[REDACTED]), hetzij ten opzichte van de omzet in 2008 gerealiseerd (cijfers van Re[REDACTED]).

Hoogstens zou, gelet op de specifieke vermelding van de aanzienlijke daling van het gerealiseerde volume als zware fout, kunnen aangenomen worden dat een zware fout niet kan worden weerhouden wanneer deze daling te wijten is aan overmacht, door Re[REDACTED] te bewijzen. Zij bewijst echter geen overmacht. Zij toont niet aan dat deze omzetsdaling te wijten is aan de economische crisis, noch aan de prijspolitiek van Me[REDACTED]. Dit is des te meer het geval nu aan Re[REDACTED] het volledige grondgebied van Frankrijk was toegewezen, wat haar des te meer kans gaf minstens een gelijk volume te realiseren als haar voorganger, wiens toegewezen grondgebied beperkt was tot het noorden van Frankrijk.

4.2.2.

Re[REDACTED] betwist de toepassing van artikel 14, laatste lid van de overeenkomst omdat Me[REDACTED] haar niet in gebreke heeft gesteld.

In principe dient een schuldeiser de schuldenaar in gebreke te stellen alvorens een sanctie wegens de niet-uitvoering van een verbintenis te kunnen toepassen. Een ingebrekestelling is echter niet nodig wanneer deze onverenigbaar is met het voorwerp of met de aard van de overeenkomst of met de bedoelingen van partijen of wanneer deze geen nut meer heeft.

Welnu, een daling van de omzet kan pas als contractuele wanprestatie worden beschouwd wanneer het boekhoud- of kalenderjaar is verstreken en het dus niet meer mogelijk is dit recht te zetten. Een ingebrekestelling heeft op dat ogenblik geen nut. Bovendien oordeelde de eerste rechter terecht het volgende:

“Daarenboven zou dergelijke ingebrekestelling de facto impliceren dat de ME[REDACTED] nog meer dan een jaar zou moeten wachten om te zien of haar ingebrekestelling enig gevolg resorteert (vermits een omzetsijging of – daling jaarlijks moet worden beoordeeld om een globaal beeld te krijgen), hetgeen zeker niet de bedoeling kan geweest zijn van partijen en redelijkerwijze evenmin kan opgelegd worden vanuit de vereiste dat de overeenkomst ter goede trouw wordt uitgevoerd. Dit zeker in het licht van het vele geduld dat de ME[REDACTED] al had uitgeoefend tijdens de voorafgaandelijke jaren (cfr. de systematische daling van de omzet tussen 2004 en 2010 – met uitzondering van het boekjaar 2008).”

Het hof sluit zich hierbij aan en maakt deze overweging tot de zijne.

4.2.3.

In toepassing van artikel 14, laatste lid van de overeenkomst is Me[REDACTED] dus geen vergoeding verschuldigd. Het feit dat Me[REDACTED] toch nog een opzegtermijn van 3 maanden in acht heeft

genomen doet daaraan geen afbreuk. Het neemt het zwaar karakter van de fout niet weg, gelet op de duidelijke tekst van artikel 14, laatste lid.

4.3.

Uit dit alles volgt dat ook de vordering in verband met de cliënteelvergoeding ongegrond is.

II. Tegeneis

1.

Me¹ vordert de veroordeling van Re² tot betaling van 26.097,32 EUR, meer de conventionele intresten op 23.724,84 EUR conform de intrestvoet van de wet van 2 augustus 2002 vanaf de respectieve vervaldata van de facturen tot de dag van volledige betaling. Het gaat om onbetaalde facturen daterende van 8 september 2011 tot en met 28 oktober 2011.

2.

Re² betwist niet dat de facturen in overeenstemming met de tussen partijen gesloten overeenkomst zijn, noch dat de gefactureerde goederen geleverd zijn, noch de kwaliteit van deze goederen.

Zij beroept zich op de exceptie van niet-uitvoering, gelet op de bedragen waarop zij meent recht te hebben. Deze bedragen maken het voorwerp uit van haar vordering.

Aangezien de vordering van Re² ongegrond is en Me¹ niets ten aanzien van Re² verschuldigd is, doet Re² ten onrechte beroep op de exceptie van niet-uitvoering.

Evenmin kan Re² gevolgd worden in haar argumentatie dat geen intresten en schadebeding kunnen verschuldigd zijn gezien de houding van Me¹ en haar gebrek aan goede trouw. Zoals blijkt uit de beoordeling van de hoofdeis kan in hoofde van Me¹ geen gebrek aan goede trouw worden weerhouden noch is haar houding als foutief te beschouwen.

3.

De vordering van Me¹ blijft dus gegrond.

III. Gerechtskosten

1.

De eerste rechter heeft correct geoordeeld over de gerechtskosten.

2.

Aangezien het hoger beroep ongegrond is, vallen de gerechtskosten in hoger beroep eveneens ten laste van Re [REDACTED].

OP DEZE GRONDEN, HET HOF,

Rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond,

Bevestigt het bestreden vonnis in zijn beschikkingen;

Verwijst Etablissements Re [REDACTED] in de kosten van de beroepsinstantie, aan haar zijde niet te begroten aangezien ze te haren laste vallen, en aan de zijde van de nv Me [REDACTED] te begroten op 5.500,00 EUR rechtsplegingsvergoeding, zoals door haar begroot;

Onverminderd de toepassing van artikel 1024 Ger. W.;

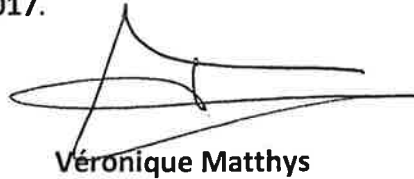
Aldus gewezen door de **twaalftde kamer**, van het hof van beroep te Gent, zetelend in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

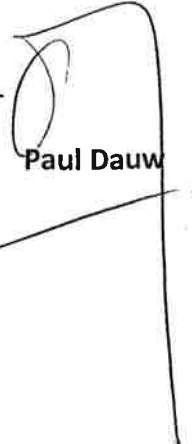
- Guy Danneels
- Paul Dauw
- Véronique Matthys
bijgestaan door:
- Wim Defoort,

waarnemend kamervoorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,

griffier,

en uitgesproken door de kamervoorzitter van de **twaalftde kamer** in openbare terechtzitting van **25 oktober 2017**.

W. Defoort

Véronique Matthys

Paul Dauw

Guy Danneels